

РЕШЕНИЕ

№ 19543

гр. София, 07.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **294** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. У., гражданка на У., [дата на раждане], чрез адв. Я. К. - член на САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица]-партер, срещу Отказ за влизане в страната от 16.12.2024 г. на граничен пункт ГКПП АЕРОГАРА С., издаден от С. М. - контролен служител при ГД“ГП“.

С жалбата се иска отмяна на Отказ за влизане в страната от 16.12.2024 г. на граничен пункт ГКПП АЕРОГАРА С., издаден от С. М. - контролен служител при ГДГП като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателката А. У., чрез адв. Я. К. – редовно призована, не се явява и не се представлява.

Постъпила е молба от адвокат К., процесуален представител на жалбоподателя, с която не възразява да се даде ход на делото в днешното съдебно заседание и излага съображения по същество на спора.

Ответникът С. Г. М. – Полицейски инспектор, група 03, при ГКПП-АЕРОГАРА-С. – редовно призован, се представлява от юрк. К.. Юркисконсулт К. иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Счита издадения индивидуален административен акт за правилен и законосъобразен, издаден от компетентен орган. Представя писмени бележки. Не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от докладна записка на 16.12.2024 г. около 21:30 часа на ГКПП Аерогара С. за влизане в страната с полет ТК1029 от И., пристигнали: Ubaissi A., [дата на раждане] в С., гражданство У., с паспорт № FP850604, издаден на 20.07.2018 г. от У.. Същата е и гражданка на С. с имена А. Ubaissi, род. на 02.08.2001 г и представила и паспорт №[ЕИК], издаден на 08.06.2023 г. от С. и Hashem Alkoutby, [дата на раждане], гражданство С., паспорт №[ЕИК], издаден на 29.07.2021 г., с положена еднократна българска шенгенска виза тип „С“ №[ЕИК], издадена от КС в Б. на 13.12.2024 г., валидна от 16.12.2024 г. до 08.02.2025 г., цел на посещението - частно посещение, с разрешен срок на пребиваване 40 /четиридесет/ дни.

При извършения контрол на първа линия възникнали съмнения относно целта на посещението им в страната и същите били отведени за контрол на втора линия.

При проведената беседа лицата заявили, че пристигат с цел туризъм и за да посетят техен близък семеен приятел. Гражданинът на С. представил покана-декларация, заверена от нотариус Д. С. /рег. № 267 - РС С./ на 17.07.2024 г., съгласно която българският гражданин О. Ал Куатли, ЕГН [ЕГН], декларира, че осигурява издръжка и жилище за срок от 40 дни за времето от 01.10.2024 г. до 01.04.2025 г. и кани лицето Hashem Alkoutby, с който не са в родство, а близки приятели. Проведен е телефонен разговор с господин О. Ал Куатли, който заявил, че е близък приятел с бащата на гражданката на У. Ubaissi A. и е направил услуга като е поканил гражданинът на С. от уважение към него. След като бил попитан дали посреща лицата на Летище С., българският гражданин заявил, че ги очаква, но не е в България и към момента се намира във Франция.

Ubaissi A., [дата на раждане] и Hashem Alkoutby, род. на 31.07.1998 г, представили хотелска резервация за периода от 16.12.2024 г. до 19.12.2024 г. за хотел B1 Downtown в [населено място]. На въпроса какво възнамеряват да видят в града и къде ще прекарат останалото време от декларирания в страната престой, същите отговорили уклончиво и твърдяли, че не обичат да планират, а предпочитат да правят всичко спонтанно.

Извършен бил и преглед на личните вещи на лицата с протокол по чл. 81 от ЗМВР, като в багажът им не били открити забранени за пренасяне вещи и средства или укрити чужди документи.

- Изготвена е експертна справка № 1398/16.12.2024 г., по описа на ГПУ С., в която е констатирано, че паспорт №[ЕИК], издаден на 08.06.2023 г. от С., е истински и приносителят е идентичен със снимката на лицето от положеното в документа фото изображение.

Изготвена е експертна справка № 1399/16.12.2024 г., по описа на ГПУ С., в която е констатирано, че паспорт №[ЕИК], издаден на 29.07.2021 г. от С., е истински и приносителят е идентичен със снимката на лицето от положеното в документа фото изображение.

Административният орган твърди, че гражданката на У. не може да обоснове и докаже достоверно целта и условията на планирания престой в страната и в тази връзка е изготвен отказ за влизане № 870/16.12.2024 г., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ.

Гражданинът на С. не може да обоснове и докаже достоверно целта и условията на планирания престой в страната, предвид това и за него е изготвен отказ за влизане № 871/16.12.2024 г., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 във връзка с чл. 16, ал. 1 от ЗЧРБ, който не обжалвал.

Отбелязано е още, че лицата и документите не протичат като Н.О.

На чуждите граждани било разпоредено да закупят билети за обратно пътуване и да изчакват

обратен полет в зоната за отговорност на ГКПП Аерогара С. - Терминал 1.

По време на проверката били спазени нормите на етичния кодекс на служителите в МВР и са зачетени всички права на лицата.

Като доказателства по делото са приети заповед №8121К-15155/10.12.24 г., за преназначаване на С. М., на длъжност "Командир на отделение" при ГКПП Аерогара С., при РД "Гранична Полиция", Аерогари.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ е съобщен на оспорващата лично на 16.12.24 г., но поради факта, че в него не е отбелязано пред кой орган и в какъв срок може да се оспори, следва да се приеме, че подадената директно в АССГ на 09.01.25 г., е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган – контролиращ служител в Главна дирекция "Гранична полиция". С. М. е служител на РД "Гранична полиция" Аерогари и е бил допуснат до самостоятелна работа за извършване на гранични проверки и работа с гранични печати и АИС "Граничен контрол", т. е. същият се явява орган за граничен контрол, според чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ.

За да издаде оспореният отказ, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 10, ал. 1, т. 17, във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 2, 3 и 5 от ЗЧРБ. В отделна графа е посочено, че се отказва влизане в страната, поради това, че чужденката не може да обоснове и докаже достоверно целта и условията на планирания престой в страната.

Според разпоредбата на чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ, органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. Следва да се отбележи, че двете условия, при които на чужденец може да бъде отказано влизане в страната са дадени алтернативно.

Видно от текста на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17, във връзка с чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ, чужденецът, следва да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, за да не му бъде отказано влизане на територията на страната. Законът не поставя изисквания, как следва да бъде извършено доказването.

Според настоящия съдебен състав в случая следва да се вземе предвид, че липсата на достоверно доказване на целта и условията на заявеното пребиваване съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17, е основание за отказ за издаване на виза. Производството по издаване на виза протича по съвсем друг ред и пред друг орган – в общия случай пред дипломатическите и консулските представители на Република България в чужбина. По отношение на А. У. е безспорно, че е било проведено такова производство и същата е представила валиден национален паспорт, а виза за жалбоподателката не е била необходима, доколкото като гражданка на У., последната може да пътува свободно в страни - членки на ЕС в рамките на 90 календарни дни. Жалбоподателката и съпруга ѝ са пристигнали в България с цел почивка на меден месец. Представили са необходимите документи за пътуване, с направени резервации в хотел в С., както и с достатъчно парични средства за своя престой. Съпругът и гражданин на С. е с валиден национален паспорт и виза за България, тип „С“ №

[ЕИК], издадена от КС в Б. на 13.12.2024 г., валидна от 16.12.2024 г. до 08.02.2025 г. с цел на посещението - частно посещение, с разрешен срок на пребиваване 40 /четиридесет/ дни, т. е. съответния компетентен орган, разглеждайки всички изискуеми документи според ЗЧРБ и подзаконовите актове по прилагането му, е преценил, че чужденецът е доказал целта на пътуването си до Република България и е издал необходимата му за влизане в страната виза.

Нито в оспорения отказ, нито в цитираната по-горе докладна записка са изложени мотиви, защо е прието, че целта и условията на пребиваването не са доказани. Сбито е посочено, че гражданката на У. не може да обоснове и докаже достоверно целта и условията на планирания престой в страната, и гражданинът на С. не може да обоснове и докаже достоверно целта и условията на планирания престой в страната.

Тези обстоятелства, според съда не са достатъчни, за да оборят вече направения от КС в Б. извод, че чужденецът е доказал, целта и условията на пребиваването си, а жалбоподателката е гражданка на У. и може свободно да влиза и да пребивава на територията на страната в рамките на 90 календарни дни. В тази връзка следва да се отбележи, че жалбоподателката и нейният съпруг са представили хотелска резервация за периода от 16.12.2024 г. до 19.12.2024 г. за хотел B1 Downtown в [населено място], както и достатъчно парични средства за своя престой в две банкови карти – едната на жалбоподателката, другата, предоставена от нейния баща.

Схващането на АО, че жалбоподателката и съпругът и са отговорили уклончиво на въпроса какво възнамеряват да видят в града и къде ще прекарат останалото време от декларирания в страната престой, съдът не споделя. Посещението с цел туризъм предполага посещения на различни места в страната и след като се извършват неорганизирано, чужденецът има право да избере своята дестинация и след като пристигне в страната и съответно да резервира хотел или друго място за настаняване. Няма законово разпореждане, при валидно издадена виза, чуждестранният гражданин да пребивава единствено в населено място и това обстоятелство не може да бъде самостоятелно основание, тя да не бъде допуснат в страната.

Логично е, за установяване на целта и условията за пребиваване, с чужденеца да бъде проведено кратко интервю, при което да се изиска информация в тази връзка, чрез анализа, на която да се направи обоснован извод, за това, че чужденецът има други цели и условия за пребиваването си в Република България, различни от обявените при кандидатстването му за виза и това да бъде основание за недопускането му в страната. В случая, липсата на такова интервю на практика лишава акта от мотиви.

Като съществен порок на оспорения отказ настоящият съдебен състав намира, отбелязването в отделна графа, че се отказва влизане в страната, поради това, че чужденецът не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията за пребиваване. На долният ред е посочено "следните документи не са приложени". Административният орган не е отбелязал нито един документ, който не е приложен, като така отново е лишил издадения от него административен акт от мотиви.

Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В случая, независимо, че в отказа са отбелязани нормативните разпоредби, на основание, на които жалбоподателката не е допуснат да влезе в страната, въпреки издадените редовни документи, не е посочено защо е прието, че същата не е доказал причината и условията за пребиваването си и с какви документи е следвало да разполага, за да ги докаже. Тези обстоятелства лишават акта от точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания

за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породя упражненото от органа публично субективно право.

По изложените съображения съдът намира, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при спазване на административно-производствените правила, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 пр. 2 от АПК, Административен Съд С.– град, I отделение, 54 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. У., гражданка на У., [дата на раждане] , притежаваща личен паспорт № FR850604, издаден в У., със съдебен адрес: [населено място], [улица]-партер, Отказ за влизане в страната от 16.12.2024 г. на граничен пункт ГКПП АЕРОГАРА С., издаден от С. М. - контролен служител при ГД“ГП“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.